

– Malmros hefur skapt ein vakran film, skrifar Jyllandsposturin í sínum ummæli av filminum um Barbu og harra Pál.

Í blaðnum leygardagin sigur Johs. H. Christensen m.a.

» – Med artistisk elegance jonglerer han med klischeerne. Som: Stor robåd, der med løftede årer toner fram af disen - men de tjener helheden og fortællingen, der af og til går lidt trægt, men kun for pludseligt at speede op i scener af kolossal dramatisk kraft, hvor også dialogen får spændstighed og snert som piskesmæld. Der er mange af den slags scener, f. eks. sammenstødet imellem Barbaras tidligere forlovede, provsten og hr. Poul om den udfordrende pige.

Men Malmros har tidligere haft et vis besvær med at finde ind i de professionelle skuespillers rytme, lykkes det her til fuldkommenhed: Som den afslappede, rationalistiske vismand, sørenskriveren præster Jesper Christensen sin bedste filmrolle til dato og spiller med en resigneret ro, som var den drænet ud af fældet, og som lagmanden er Jens Okking magtfuldt til stede og med en udråling, der breder sig til billedets rand og ud over den, hver gang han dukker op, og hans replikker falder med en særegen, rolig, tung musikalitet, der sætter scenen i svingninger - selv i Hollywood findes de ikke bedre end Okking.

I den svær, krævende rol-

Jyllands-Posten: Nils Malmros tann størsti filmleikstjórin

– Í Hollywood er eingin frægari enn Jens Okking, skrifar Jyllands-Posturin

le som hr. Poul yder Lars Simonsen formentlig, hvad der er menneskeligt muligt, og ingen kan forlange mere men figuren har en vegg

i sig, der er på kanten til at gøre ham til et skvat, så man hverken fornemme hans vrede eller hans smerte, kun hans flæberi og lammede

handlekraft, bedst er han i de scener, hvor han gennemskuer sin lidenskabs forfængelighed og forfølgelighed og sværger til den

- her viser han, at der er sej dødsdrift og dæmoni i manden.

Billederne har ofte et gyldent skær af eventyr. Malm-

ros har det med på en egen mystisk facon at gøre dem mørkere, end man tror muligt, for at oplade mørket med mystik og en sært urolig intimitet. Scenografien er fornemt afstemt efter handlingen, så den den altid lurende fare for museumsbilleder undgås, for hver eneste scene har i sig den sanselighed og den sagte dirrende tone af omskiftelighed og foranderlighed og usikkerhed, som er filmens grundteme - forgængelighed, horfængelighed.

»Barbara« er muligvis ikke Nils Malmros' største film, men her er vor største filminstruktør. Alene derfor er det en storfilm, et vildt forrevent billeddigt, et prægtigt underholdende epos af den slags, der hverken lader sine personer eller tilskueren i ro.

Jens Okking fær gott skoðsmál frá Jyllands-postinum

» – Den to-en-halv-time lange film opleves ikke som ét minut for lang«, skrifar Niels Frid-Nielsen í blaðnum Aktuelt.

» – Nils Malmros har forladt sit faste miljø blandt børn og unge i den århusianske middelklasse til fordel for 1700-tallets Tors-havn og omegn.

Filmen er båret af en dyb kærlighed til de færøske landskaber, havet og fjeldene.

Malmros formår virkelig at bruge naturen og de små gyder i Torshavns indre by ti at skabe atmosfære og understøtte historiens dramatiske fremdrift.

Derimod virker det historiske miljø som et udstyrsstykke, der sine steder truer med at udvikle sig til et frilandsmuseum af folke-dragter og etniske kostumer.

Men manuskriptets sikre fornemmelse for dramaets kerne og den præcise person-instruktion forhindrer, at der går »Bryggeren« eller »Smilla« i projektet.

Barbara er båret af en vision. Den fortæller noget væsentligt om det skyldplagede menneskes indre splittelse og fungerer langt hen ad vejen som en lovsang til lidenskabernes suveræne huseren i menneskelivet.

I filmen formuleres det i replikker som: »Fornuften stiller sig i vejen for visdommens erhvervelse« og »den der ikke dummer sig,

Ikki ein minutt ov drúgvur

Norske Anneke von der Lippe spiller med en sødme, fandanivoldskhed og driftsikker fornemmelse for Barbara-figuren, som man umiddelbart køber, skrifar danska blaðið Aktuelt m. a. um filmin, sum fær fyra av fimm møguligum stjörnum

lever ikke.

Malmros er en mester i at skildre menneskelig udvikling, og måske er filmens virkelige kup at vise, hvor-

dan mændene forandres af mødet med Barbara.

Og selv om replikbehandlingen sine steder er usikker og der er lige ved at gå folk-

ekomedie i nogle sekvenser, så klarer Malmros og co sig igennem med troværdigheden i behold, skrifar Aktuelt.

Um sjónleikararnar verður m. a. sagt:

»Norske Anneke von der Lippe spiller med en sødme, fandanivoldskhed og drift-

sikker fornemmelse for Barbara-figuren, som man umiddelbart køber.

Trond Høvik er et fund som den fedladne kigger Gabriel, og Peter Reichardt træden tændt ind i filmen som en lysende begivenhed (og man forstår umiddelbart hvorfor Barbara foretrækker ham frem for Lars Simonsens lidt kedelige træmand af en præst).

Også Bodil udsen og Jesper Christensen yder flotte præstationer.

Jørgen-Frantz Jacobsen har hentet sin Barbara-figur fra et af Færøernes kendteste folkesagn, »Beinta og peder Arrheboe«, og hensat romanen til 1700-tallet.

Måske skulle Malmros have moderniseret sin Barbara, ligesom Jacobsen opdaterede folkesagnet.

I hvert fald ender »Barbara« med at fremstå som en film om nutidige problemstillinger som lidenskabernes huseren, identitetens skrøbelighed og forfølgelighedens destruktivitet, men med det historiske udstyr som en hæmsko for historiens evne til at udfordre nutidsmennesket.

Folkedragterne fortrænger mere end de formidler filmens budskab, heldur Niels Frid-Nielsen, sum ummælar filmin í Aktuelt.

Av fimm møguligum letur hann filminum fyra stjörnur.